

[Ib Nørlund.]

kamp mod atomenergien som sådan. Det kan kun aflede fra det, kampen virkelig må gælde, nemlig hvordan den skal bruges, og hvem der skal have kontrol over den.

Der er nogle, der mener, at man ved afvisning af atomværker gør sig uafhængig af de monopoler, som nu lægger sig på reaktorproduktion og uranbrændsel. Men disse monopoler er væsentligst oliemonopolerne, som samtidig også lægger deres klamme hånd på kulproduktionen og derved gør sig til hele energimonopoler. Derfor vinder man med den nuværende orientering ikke nogen bedre position ved at bruge kul eller olie i stedet for atomkraft.

Atomenergiindustrien er i en hurtig teknisk udvikling. Den nuværende første generation af reaktorer vil blive afløst af andre. Nogle tænker derfor, at så kan man da holde sig udenfor foreløbig. Men det har andre følger. Den første generation skaber både en materiel og erfaringsmæssig basis for de forventelige senere generationer. Springer man en etape over, betyder det en varig svækkelse af landets produktive niveau.

En særlig interesse samler sig naturligt om sikkerhedsproblemerne. Det kan dog siges, at de på det nuværende niveau teknisk er fuldt ud løselige. Det har man ikke blot energimonopolernes udsagn om, men også den deraf ganske uafhængige kontrol, som erfaringerne fra socialistiske landes kraftværker giver. Sikkerhed er et spørgsmål, om man vil ofre det nødvendige for den. Det må ydermere siges, at der er et absolut misforhold mellem den nervøsitet, som man omgiver oplagringen af affaldsbrændsel fra atomværker med, og så den sindsro, hvormed man i årevis har accepteret oplagringen af mindst 7.000 sprængklare atombomber alene i Vesteuropa. De er jo ligefrem beregnet til at eksplodere og forgifte.

For Danmark er det afgørende, at atomkraften ikke overlades til monopolerne. Ingen privtfirmaer, men et statsligt foretagende må under demokratisk kontrol have ledelse og ansvar. Folketinget må have kontrol, men heller ikke det er nok, for det er jo før forekommet, at dette høje ting har prisgivet danske energikilder til monopolerne. Energipolitikken må føres under medvirken af en aktiv og nøgternt oplyst folkelig

opinion, og endvidere må det gælde, at atomenergien kun skal være en del af en bred energibasis for landet. Man bør endvidere interessere sig for ikke blot at skaffe reaktorer fra de bestående monopoler, men også f. eks. fra de socialistiske lande. Mig bekendt har sådanne tilbud foreligget i handelsforhandlinger for flere år siden.

Den levende offentlige interesse for dansk energipolitikens retning er et godt tegn. Måtte den blive brugt til at sikre folkets kontrol med produktivkræfternes udvikling.

Handelsministeren (*Nyboe Andersen*):

Jeg vil først gerne takke ordførerne for en række saglige indlæg i denne debat, og jeg vil gerne kvittere for de overvejende venlige bemærkninger, som er gjort om handelsministeriets skriftlige redegørelse og min mundtlige redegørelse i går.

Jeg finder det da helt naturligt, at der er en række ordførere, som har savnet det ene og det andet aspekt, som de kunne ønske nærmere uddybet, i redegørelsen. Den eneste af ordførerne, som åbenbart var kritisk, på den måde at han ønskede en lang række mere dybtgående ting i en sådan redegørelse, var fremskridtspartiets ordfører, hr. Træff. Jeg vil gerne sig til hr. Træff, at hvis en sådan, meget omfattende undersøgelse med dybtgående analyser på en række punkter, som hr. Træff omtalte, skulle have været udarbejdet, så kunne denne debat ikke have fundet sted før tidligst engang til efteråret. Faktisk er den skriftlige redegørelse udarbejdet i løbet af meget kort tid og i hovedsagen af nogle få medarbejdere i handelsministeriet, der samtidig har været stærkt belastet af de døgnaktuelle energi-problemer.

Jeg vil gerne føje til, i anledning af at jeg forstod hr. Træff sådan, at han ikke fandt, det var et tilfredsstillende beslutningsgrundlag, at meningen har aldrig været, at denne redegørelse i sig selv skulle være et beslutningsgrundlag. Meningen har været, at den skulle give et oplæg til en meningsfyldt debat, og det er dog min fornemmelse efter debattens hidtidige forløb, at i den henseende har den ikke så ganske forfejlet sit mål.

Det er oplagt, at det, der er i denne redegørelse, kan på en lang række punkter ikke være det sidste ord i sagen. Jeg er eksempel-